

Er zitten 105 vogels in de volière en een heleboel daarvan zijn parkieten, dat heeft vast iedereen in de wijk wel al gezien. Er zijn groene, blauwe, witte en er is een heel bijzondere. En er zijn ook nog parkieten met een fiere kuif op hun kop. Dat zijn de valkparkieten, die echter helemaal niet thuis horen in de parkietenfamilie, want zij zijn kake-toes. Maar nu eerst de parkieten. Het is leuk iets meer van deze grappige vogelsoort te weten.

Om te beginnen is het woord “parkiet” niet een erg nauwkeurige aanduiding, want er vallen maar liefst 122 soorten onder deze term. Het zijn wel allemaal papagaai-achtigen (Psittaciformes) en ze lijken ook best wel op elkaar. Twee heel bekende eigenschappen van de parkiet zijn bijvoorbeeld dat het diertje een relatief lange staart heeft ten opzichte van zijn lichaam en dat hij de typische kromme snavel heeft.

Bij parkiet denken de meeste mensen echter aan de overbekende grasparkiet, die zowel groen als blauw kan zijn en soms ook geel, grijs of wit. Grasparkieten werden 150 jaar geleden in Europa ingevoerd. Oorspronkelijk komen ze uit Australië (*Melopsittacus undulatus*). In tegenstelling tot zangvogels hebben ze twee tenen naar voren en twee naar achteren, zodat ze ontzettend goed kunnen klimmen. Een vrouwtje worden een pop genoemd. Een mannetje gewoon een man, ik heb geen idee waarom dat zo is. Zelfs de site op internet die honderden eigennamen voor vogels levert (van Aakie tot Zomie), geeft daar geen antwoord op.

Gemiddeld worden parkieten tussen de vijf en acht jaar, maar met goede verzorging kunnen ze makkelijk het dubbele halen. Bij die verzorging hoort ook gezelschap, want een parkiet is een gezelligheidsdiertje. Houd er dus altijd twee, liefst meer, maar dan moet je er wel voor zorgen dat je een gelijk aantal mannen en poppen hebt, want de dames kunnen enorm knokken om de mannen. En bij de verzorging hoort speelgoed, want het zijn vrolijke beestjes die graag druk bezig zijn. Ze kunnen, zeker als ze van jongsaf aan bij mensen zijn, erg tam worden. Sommige leren praten, de meeste niet.

De parkietenkwekerij is een industrie op zich. Talloze vogelliefhebbers houden zich ermee bezig, net als met het kweken van andere vogels overigens. Je kunt aan de neusdop (het kale stukje huid net boven de snavel, waar de neusgaten zitten) zien of je met een pop of met een man te maken hebt. Maar dat vergt wel enige training. Ik heb het geprobeerd in onze volière, maar de vogeltjes vlogen alle kanten uit, zodat dat me niet gelukt is.

Eén bijzondere parkiet in onze volière verdient een aparte alinea. Dat is de turquoise parkiet (*Neophema pulchella*). Die springt er wat kleur betreft uit, hij is bijna neonblauw en neongroen. Het is een hij, dat weten we zeker, want er was eerst alleen een vrouwtje. Dat vonden de verzorgers toch een beetje zielig en daarom werd er een man bij gezocht. Maar deze pop was kieskeurig, ze moest niet veel van haar man hebben, erger nog, ze had een duidelijke voorkeur voor de kuifparkieten! En toen ging ze nog dood ook. Daarom is onze turquoiseparkiet nu weer vrijgezel.

Overigens hebben onze parkieten niets te maken met de halsbandparkieten die heel soms in het park opduiken. Die zijn heldergroen, wat groter en zeker ook veel luidruchtiger. Deze exoten zijn voor fruittelers een ware plaag, omdat ze van elke vrucht maar een paar kleine hapjes nemen. Halsbandparkieten komen uit India en Pakistan en zijn in ons land verwilderd. Er zijn er inmiddels zo'n 12.000 in Nederland, vooral in parken van de grote steden in de randstad. Ze vormen daar een vaste populatie. Net zoals de parkieten hun eigen aandeel hebben in onze volière.